

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1185/2020
14.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зидновића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Коцан, адвокат у ..., против туженог ЈП Стамбено Рума, чији је пуномоћник Јовица Ковачевић, адвокат у ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2724/19 од 20.12.2019. године, у седници већа од 14.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2724/19 од 20.12.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 77/16 од 03.06.2019. године, која је допуњена пресудом П1 77/16 од 13.11.2019. године, ставом првим изреке одбијен је примарни тужбени захтев да се поништи решење туженог број ../16 од 21.04.2016. године, да се утврди да је тужиоцу незаконито престао радни однос код туженог, да се наложи туженом да тужиоца врати на рад, да тужиоцу исплати штету у висини изгубљене зараде за период од 21.04.2016. године до враћања на рад са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, да изврши уплату пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање за период у коме тужилац није радио обрачунат на утврђени месечни износ изгубљене зараде и да тужиоцу накнади трошкове поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате; ставом другим изреке делимично је усвојен евентуални тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати на име отпремнине износ од 393.397,55 динара са законском затезном каматом од 22.05.2016. године до исплате, а одбијен је део евентуалног тужбеног захтева у износу од 413.410,00 динара са законском затезном каматом; ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 145.148,55 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2724/19 од 20.12.2019. године усвојена је жалба туженог и првостепена пресуда укинута у усвајајућем делу другога става изреке и у трећем ставу изреке и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење, а жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена у одбијајућем делу.

Против правноснажног дела пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијске наводе којима се описно истиче да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 12) ЗПП, Врховни касациони суд није разматрао јер се, према члану 407. ЗПП, ревизија не може изјавити из наведеног разлога.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 29.10.2002. године на радном месту ..., а анексом уговора о раду од 27.08.2014. године распоређен је на радно место

Одлуком скупштине Општине Рума о максималном броју запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе за општину Рума за 2015. годину од 02.02.2016. године утврђен је максималан број запослених на неодређено време за 2015. годину код туженог. Правилником о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији радних места код туженог од 11.03.2016. године брисано је радно место Тужени је 01.04.2016. године донео одлуку о утврђивању вишка запослених за чијим радом је престала потреба међу којима је и тужилац.

Решењем туженог број ../16 од 21.04.2016. године тужиоцу је услед организационих промена отказан уговор о раду. Наведеним решењем одређено је да запослени има право на отпремнину у износу од 707.873,53 динара која ће бити исплаћена најкасније до 20.05.2016. године. Тужиоцу је отпремнина исплаћена у наведеном износу.

Према налазу и мишљењу вештака део отпремнине који тужиоцу није исплаћен обрачунат на основу година проведених у радном односу према нето заради запосленог износи 393.397,55 динара, а обрачунат према бруто заради запосленог износи 816.777,15 динара.

Према становишту нижестепених судова, отказ уговора о раду је законит јер је код туженог, услед организационих промена, дошло до укидања радног места на којем је тужилац радио, а тужени није имао могућности да тужиоца распореди на друго радно место, нити да му обезбеди неку од мера за запошљавање. Тужилац има право на исплату отпремнине обрачунате према нето износу зараде коју је тужилац остваривао јер се тужиоцу не могу исплаћивати порез и доприноси за обавезно социјално осигурање који чине бруто зараду запосленог.

Код туженог је, у складу са одредбама Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору („Службени гласник РС”, бр. 68/15) спроведен поступак рационализације запослених. Одлуком скупштине Општине Рума о максималном броју запослених на неодређено време у систему локалне самоуправе за Општину Рума за 2015. годину од 02.02.2016. године утврђен је максималан број запослених и за туженог, па је тужени донео Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији радних места од 11.03.2016. године којим је брисано радно место У складу са изменама наведеног Правилника тужени је 01.04.2016. године донео одлуку о утврђивању вишка запослених за чијим радом је престала потреба међу којима је и тужилац. Како је тужилац био распоређен на радном месту које је новом организацијом и систематизацијом радних места код туженог укинута, тужиоцу је решењем туженог отказан уговор о раду. Ревизијске наводе који се односе на правилност примене одредаба Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору приликом доношења одлуке скупштине Општине Рума од 02.02.2016. године и Правилника о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији радних места од 11.03.2016. године овај суд није разматрао јер законитост тих одлука не може бити предмет овог поступка. Начин и обим рационализације запослених код туженог је ствар потреба туженог као послодавца. Одлука о укидању неког радног места доноси се на основу објективних критеријума који су везани искључиво за потребе туженог као послодавца, а не на основу идентитета запосленог на том радном месту. Сходно наведеном, суд у овој парници не може да расправља о томе да ли је одређивање максималног броја запослених код туженог и радних места за којима више не постоји потреба спроведено према законским критеријумима и у складу са потребама послодавца. Предмет ове парнице је законитост одлука које се односе директно на тужиочев радни статус, то јест одлука туженог о утврђивању вишка запослених за чијим радом је престала потреба од 01.04.2016. године и решење туженог од 21.04.2016. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Како је тужиоцу отказан уговор о раду због организационих промена код туженог јер је укинута радно место на које је тужилац био распоређен, одлука туженог од 01.04.2016. године и решење туженог од 21.04.2016. године донети су у складу са чланом 179. ставу 5. тачки 1) Закона о раду („Службени гласник РС”, бр. 24/05...75/14). Имајући у виду да на радном месту које је укинута није било запослено више извршилаца, тужени, супротно неоснованим ревизијским наводима, није имао обавезу да примењује критеријуме за утврђивање вишка запослених. Радно место ... није укинута због тога што је тужилац био запослен на том радном месту, него због организационих потреба послодавца. Сходно томе, чињенице да ли је тужилац имао пропуста у обављању радних задатака нису битне за ову парницу јер тужиоцу уговор о раду није отказан због пропуста у раду, него због организационих промена код туженог. Сходно наведеном, нижестепени судови су одбили тужбени захтев за утврђење да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду на основу правилне примене материјалног права.

Нижестепени судови су на основу правилног тумачења чланова 105. става 2. ЗОР, 13. става 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС”, бр. 84/04...112/15) и 13, 15. и 15а Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС”, бр. 24/01...112/15) закључили да тужилац има право на исплату отпремнине обрачунате према нето заради коју је остваривао, а не према бруто заради, због чега је правилна одлука нижестепених судова у делу којим је одбијен тужбени захтев за исплату износа од 413.410,00 динара са законском затезном каматом.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успео у овом поступку.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић